

er nogen synderlig Fare ved, at Procuratorerne kunne møde i Forligelsescommissionen, og langt mindre vil jeg stemme imod Loven af den Grund, som den ærede 6te hjoenhavnste Rigsdagsmand (Naben) argumenterer fra, nemlig at Loven var for lille eller for ubetydelig; thi det antager jeg ikke at være nogen Grund. En Lov kan nemlig være meget god, fordi den er lille, derpaa have vi havt flere Exempler, men det er, fordi jeg troer, at Loven ikke er nødvendig. Der er efter min Mening ingen saadan Mangel tilstede ved den nærværende Forligelsesindretning, som gjør det nødvendigt, ved denne Lov at gjøre Forandring deri. Jeg erkjender, at vort Forligelsesvæsen har stiftet megen Nytte og er temmelig godt i den Form, hvori det nu er. Naar den ærede Forslagsstiller nu har argumenteret fra eller henviist til det Rigtige i, at der dog mødte Procuratorer ved Politisager, da er jeg ganske enig med ham dert; thi det er jo vistnok baade rigtigt og nødvendigt, at Procuratorer møde for Retten, men ligesaa vel som jeg indrømmer dette, ligesaa vel paastaar jeg, med Hensyn til hvor Talen er om Forligsmægling, at den simple Indretning, som nu bestaaer med Hensyn til Forligelsescommissionens Sammensætning, netop ogsaa er paa sit rette Sted, hvor Talen kun er om et simpelt Forlig. Jeg kunde meget bedre følge den ærede Forslagsstiller, saafremt hans Forslag havde gaaet ud paa at stille Sagen endnu mere simpelt nemlig ved at bestemme, at ingen Sag maatte komme for Retten, førend Sagen havde undergaaet en Forligsmægling i de vedkommende Sogneforstanderskaber (Hør! Hør!); naar Sagen havde været stillet saaledes, saa vilde jeg have stemt for en Forandring i det Bestaaende, men jeg troer ingenlunde, at man forbedrer vort nuværende Forligsvæsen, ved at Procuratorer faae Tilladelse til at møde i Forligelsescommissioner. Det er efter min Mening for Dieblikket hverken rigtigt eller nødvendigt.

Justitsministeren: Jeg anseer det forreliggende Lovforslag for utilraadeligt, da efter min Mening Sagsførernes Stilling ikke lader sig forene med de Forretninger, hvortil de, efter Lovforslaget, skulde have Afgang. Det er ogsaa en saadan Grundsætning, som ligger til

Grund for vor Forligelsesordening, efter hvilken Procuratorerne ikke maae møde for Parterne i Forligelsescommissionerne, og heller ikke udnævnes til Forligelsescommissairer.

Hvad den første Deel af Forslaget angaaer, hvorvidt nemlig det kunde tillades Sagsførerne at møde som Besuldmægtigede for Parterne, eller at møde tilligemed Parterne, da troer jeg, at Grunden til, at dette ikke bør tillades, ligger fornemmelig deri, at Modparten ikke vil udtale sig med fuldkommen Nabenhed og Frihed, naar han ligeoverfor sig har en Sagsfører. For det Første vil han søle sig generet deraf, at han ligeoverfor sig har en lovsyndig Mand, som antages bedre at kunne fremstille sin Principals Sag, end en Røgmand, der selv møder, kan fremsætte sin Sag, og dernæst maa han frygte for, at, dersom Sagen ikke bliver forliget, men gaaer til Retten, da Noget af det, som han er fremkommen med i Forligelsescommissionen, kunde blive benyttet af Sagsføreren under Proceduren. Det er vel saa, at der ikke maa gives Noget beskrevet om, hvad der forhandles i Forligelsescommissionen, men det er dog aldeles klart, at, naar Sagsføreren, som er mødt for Modparten, faaer den hele Sags Stilling at vide, vil dette kunne benyttes og paaberaabes under Sagen, og faae Indskydelse paa Proceduren. Det er vel ganske rigtigt, at den Procurator, som møder, faaer ikke Mere at vide end Parten, men der er dog en stor Forskjel paa, naar begge Parter ere i samme Stilling med Hensyn til Retskyndigheden, og naar den ene Part er en Procurator, som er engageret af Parten, og som vil komme til at føre Sagen, dersom det kommer til Proces. Jeg troer, at, da Lovgivningen fordrer personligt Møde af Parterne, maa man sige, at den vil undergaae en væsentlig Forandring, naar Parterne kunne sende Procuratorer i deres Sted. Det kan gjerne være, som den ærede Forslagsstiller bemærkede, at det i enkelte Tilfælde kan være af Interesse for den Part, som først har henvendt sig til en Sagsfører, førend han møder i Forligelsescommissionen, at denne Sagsfører kan møde for ham; men det er ikke derpaa, det kommer an. Spørgsmaalet dreier sig derom, om det i det Hele taget er i Parternes Interesse, at Procurato-